

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6To/11/2015
Identifikačné číslo spisu:	9513100186
Dátum vydania rozhodnutia:	18.01.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Štefan Michálik
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:9513100186.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Štefana Micháлика a sudcov JUDr. Daniela Hudáka a JUDr. Petra Hatalu na verejnom zasadnutí konanom 18. januára 2017 v Bratislave, v trestnej veci proti obžalovanému Mgr. P. O. a spol. pre zločin prijímania úplatku spáchaný spolupáchateľstvom podľa § 20, § 328 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. a iné, o odvolaniach prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky a obžalovaných Mgr. P. O. a P. P., proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu v Pezinku z 13. mája 2015, sp. zn. PK- 1T 30/2014 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolania prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky a obžalovaných Mgr. P. O. a P. P. sa z a m i e t a j ú .

Odôvodnenie

Rozsudkom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku z 13. mája 2015, sp. zn. PK-1T 30/2014, boli obžalovaní Mgr. P. O., P. P., G. K. uznaní za vinných na skutkovom základe, ako je to uvedené vo výrokovej časti prvostupňového rozsudku, teda Mgr. P. O., P. P. spoločným konaním priamo pre seba prijali a žiadali úplatok, aby konali tak, že porušia svoje povinnosti vyplývajúce z postavenia a tento čin spáchali závažnejším spôsobom konania, teda po dlhší čas a porušením dôležitej povinnosti vyplývajúcej z páchatel'ovho postavenia.

G. K. spoločným konaním priamo pre seba prijal a žiadal úplatok, aby konal tak, že poruší svoje povinnosti vyplývajúce zo zamestnania a tento čin spáchal závažnejším spôsobom konania, teda po dlhší čas.

Čím spáchali Mgr. P. O., P. P. zločin prijímania úplatku spáchaný spolupáchateľstvom podľa § 20 Tr. zák. k § 328 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. s poukazom na ustanovenie § 138 písm. b/, h/ Tr. zák., G. K. zločin prijímania úplatku spáchaný spolupáchateľstvom podľa § 20 Tr. zák. k § 328 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. s poukazom na ustanovenie § 138 písm. b/ Tr. zák.

Za to bol odsúdený Mgr. P. O. podľa § 328 ods. 2 Tr. zák., § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák. s poukazom na ustanovenie § 36 písm. j/ Tr. zák. na trest odňatia slobody v trvaní 3 (tri) roky.

Podľa § 51 ods. 1 Tr. zák. s poukazom na § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. sa výkon trestu odňatia slobody podmienčne odložil a zároveň sa mu uložil probačný dohľad nad správaním obžalovaného v skúšobnej dobe.

Podľa § 51 ods. 2 Tr. zák. sa obžalovanému určila skúšobná doba v trvaní 5 (päť) rokov.

Podľa § 51 ods. 4 písm. g/ Tr. zák. sa obžalovanému uložila ako súčasť probačného a mediačného dohľadu povinnosť podrobiť sa v súčinnosti s probačným a mediačným úradníkom výchovnému programu, súčasťou ktorého bude v prvých dvoch rokoch skúšobnej doby účasť na jednej prednáške k tematike korupcie na vlastné náklady a v treťom až piatom roku skúšobnej doby zúčastniť sa ako verejnosť dvoch hlavných pojednávaní Špecializovaného trestného súdu Pezinok, prípadne pracovisko Banská Bystrica až do vyhlásenia rozsudku v trestnej veci korupcie podľa § 328 až 336 Tr. zák.

Podľa § 56 ods. 1 Tr. zák. súd uložil obžalovanému peňažný trest vo výške 5 000,- € (päťtisíc eur).

Podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. ustanovil sa pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, náhradný trest odňatia slobody v trvaní 5 (päť) mesiacov.

Obžalovaný P. P. bol odsúdený podľa § 328 ods. 2 Tr. zák., § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák. s poukazom na § 36 písm. j/ Tr. zák. na trest odňatia slobody v trvaní 3 (tri) roky.

Podľa § 51 ods. 1 Tr. zák. s poukazom na § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. sa výkon trestu odňatia slobody podmienčne odložil a zároveň sa uložil probačný dohľad nad správaním obžalovaného v skúšobnej dobe.

Podľa § 51 ods. 2 Tr. zák. sa obžalovanému určila skúšobná doba v trvaní 4 (štyroch) rokov.

Podľa § 51 ods. 4 písm. g/ Tr. zák. sa obžalovanému uložila ako súčasť probačného a mediačného dohľadu povinnosť podrobiť sa v súčinnosti s probačným a mediačným úradníkom výchovnému programu, súčasťou ktorého bude v prvých dvoch rokoch skúšobnej doby účasť na jednej prednáške k tematike korupcie na vlastné náklady a v treťom až piatom roku skúšobnej doby zúčastniť sa ako verejnosť jedného hlavného pojednávania Špecializovaného trestného súdu Pezinok, prípadne pracovisko Banská Bystrica až do vyhlásenia rozsudku v trestnej veci korupcie podľa § 328 až 336 Tr. zák.

Podľa § 56 ods. 1 Tr. zák. súd uložil obžalovanému peňažný trest vo výške 5 000,- € (päťtisíc eur).

Podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. sa ustanovil pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, náhradný trest odňatia slobody v trvaní 5 (päť) mesiacov.

Obžalovaný G. K. bol odsúdený podľa § 328 ods. 2 Tr. zák., § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák. s poukazom na ustanovenie § 36 písm. j/ Tr. zák. na trest odňatia slobody v trvaní 3 (tri) roky.

Podľa § 51 ods. 1 Tr. zák. s poukazom na § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. sa výkon trestu odňatia slobody podmienčne odložil a zároveň sa uložil obžalovanému probačný dohľad nad správaním v skúšobnej dobe.

Podľa § 51 ods. 2 Tr. zák. sa obžalovanému určila skúšobná doba v trvaní 3 (troch) rokov.

Podľa § 51 ods. 4 písm. g/ Tr. zák. sa obžalovanému uložil ako súčasť probačného a mediačného dohľadu povinnosť podrobiť sa v súčinnosti s probačným a mediačným úradníkom výchovnému programu, súčasťou ktorého bude zúčastniť sa ako verejnosť jedného hlavného pojednávania

Špecializovaného trestného súdu Pezinok, prípadne pracovisko Banská Bystrica až do vyhlásenia rozsudku v trestnej veci korupcie podľa § 328 až 336 Tr. zák.

Podľa § 56 ods. 1 Tr. zák. súd ukladá obžalovanému peňažný trest vo výške 5 000,- € (päťtisíc eur).

Podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. sa ustanovil obžalovanému pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, náhradný trest odňatia slobody v trvaní 5 (päť) mesiacov.

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný Mgr. P. O. prostredníctvom svojho právneho zástupcu v zákonnej lehote odvolanie, a to do všetkých výrokov, ktoré sa ho týkajú, ako aj proti konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo. Odvolanie podal obžalovaný z dôvodov uvedených v ustanovení § 321 ods. 1 písm. a/, b/, c/, e/ Tr. por.

Obžalovaný Mgr. P. O. v rámci zdôvodnenia svojho odvolania uviedol, že súd prvého stupňa nesprávne označil jeho prítomnosť na hlavnom pojednávaní konanom v dňoch 2. a 3. decembra 2014, nakoľko sa nachádzal mimo územia Slovenskej republiky, a to z dôvodu plnenia pracovných povinností nakoľko je tlmočníkom talianskeho jazyka a pravidelne sa zúčastňuje súdnych pojednávaní zahraničných stretnutí a konferencií. Tieto skutočnosti boli podľa obžalovaného súdu prvého stupňa známe a mal o nich vedomosť, pretože súd bol o jeho neprítomnosti upovedomený jeho obhajkyňou, ktorá požiadala aj o ospravedlnenie jeho neprítomnosti na predmetnom hlavnom pojednávaní.

Obžalovaný ďalej poukázal na hlavné pojednávanie konané dňa 20. januára 2015, pričom uviedol, že použitie jeho vlastných poznámok nemá vplyv a nič nemení na skutočnostiach vyplývajúcich z jeho výpovede. Podľa obžalovaného súd prvého stupňa selektoval vybrané časti jeho výpovede, ako aj jednotlivých svedkov, avšak na otázky prokurátora, ako aj obhajoby odpovedal prirodzene súvisle a predovšetkým bez akýchkoľvek poznámok, čo v napadnutom rozsudku absentuje.

S poukázaním na samotný skutok obžalovaný uviedol, že samotná obžaloba neformuluje skutok tak, aby bolo zrejmé a bez akýchkoľvek pochybností preukázateľné, akým spôsobom sa mal dopustiť konania v zmysle naplnenia skutkovej podstaty trestného činu prijímania úplatku spáchaného spolupáchateľstvom podľa § 20 Tr. zák. k § 328 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. s poukazom na ustanovenie § 138 písm. b/, h/ Tr. zák.

Obžalovaný ďalej spochybňuje naplnenie skutkovej podstaty trestného činu prijímania úplatku, ako aj výpoveď svedka C. P., ktorý mal vystupovať v procesnom postavení agenta. Podľa názoru obžalovaného, orgány činné v trestnom konaní pri použití predmetného agenta prekročili akékoľvek oprávnenia vyplývajúce z vyššie uvedených ustanovení. Z vykonaného dokazovania je preukázané, že postup agenta v danom prípade odporoval ustanoveniu § 117 ods. 2 Tr. por. Podľa obžalovaného sa súd absolútne nevysporiadal s viacerými rozpormi vo výpovedi tohto svedka, ako aj vo vzťahu k výpovediam svedkov Q. a C. L.. Prokurátor nevyvinul žiadnu snahu o odstránenie rozporov, hoci podľa názoru obžalovaného tak mal urobiť, ako aj súd. Na druhej strane, v prípade svedkov vypovedajúcich v prospech obhajoby, prokurátor odstraňoval rozpory aktívne, keby si bol tejto svojej povinnosti plne vedomý.

Obžalovaný vo svojom odvolaní ďalej spochybňoval použitie agenta, ako aj jeho postup pri obchodovaní a zjednávaní ceny za materiál, ktorú považoval za adekvátnu a predajnú. Platby, ktoré agent uhrádzal sa platili vždy na základe vystavenej faktúry. Žiadnym iným dôkazom nebolo preukázané, a to ani v teoretickej rovine, že by bol agent komukoľvek z obžalovaných odovzdával akékoľvek finančné prostriedky „navyše“ k oficiálnym platbám. Podľa obžalovaného niet žiadneho iného dôkazu, a to či už priameho alebo nepriameho, ktorý by podporil tvrdenia agenta C. P., s poukázaním na rozchádzajúcu a spochybňujúcu výpoveď svedkyne U. - Q. v porovnaní s výpoveďou agenta.

V spojitosti s obchodnými zmluvami obžalovaný poukázal na skutočnosť, že medzi spoločnosťami T. X. s.r.o. a Y. X., ktorú P. zastupoval, absentuje akákoľvek zmienka o akejkoľvek exkluzivite, ktorú by bolo

nutné údajne podporovať. Taktiež z výpovede pána U., majiteľa spoločnosti Y. vyplynulo, že tento nielenže nemal vedomosť o exkluzivite, ale aj poprel akékoľvek oprávnenie C. P. vystupovať v mene spoločnosti Y. X.. Naopak zo zmlúv bolo preukázané, že exkluzivita nebola ani medzi O. a T., ako bolo pôvodne uvádzané svedkami, teda T. X. mohol kedykoľvek prísť o dodávku tohto tovaru, ako mohol teda ktokoľvek dávať platené prisľuby P..

Vo vzťahu ku svedkovi C. U. obžalovaný uviedol, že jeho výpoveď považuje za pravdivú a presvedčivú, na rozdiel od súdu, ktorý označil výpoveď predmetného svedka za úplne nepresvedčivú a nedôveryhodnú. Obžalovaný spochybňoval výsluch predmetného svedka, ako aj postup prokurátora pri jeho výsluchu.

Vzhľadom k výpovedi svedka C. L. obžalovaný vytkol prvostupňovému súdu, ktorý postupoval tendenčne, a to minimálne v aplikácii selektovania jednotlivých častí výpovedí, ako aj s poukázaním na úplné znenie výpovede tohto svedka, ako aj na zvukový záznam z hlavného pojednávania zo dňa 20. januára 2015, kde svedok jednoznačne uviedol, že obžalovaný nahradil výkon funkcie pôvodného konateľa v spoločnosti T. X., pričom je dôležité uviesť, že z jeho výpovede je zrejmé, že spolu s jeho osobou disponoval podpisovými právomocami aj Y. L., synovec C. L.. Aj táto skutočnosť podľa obžalovaného vylučuje jeho akékoľvek konanie, ktoré si súd prvého stupňa nesprávne osvojil.

Obžalovaný ďalej opísal výpoveď svedka C. L., ako aj výpoveď svedkyne Q. Q. a ich vzájomný pracovný vzťah, pričom podľa uvedeného svedka mal obžalovaný na neho vyvíjať nátlak, aby prepustil Q.. Obžalovaný uviedol, že v danom čase mal právomoc rozviazať pracovný pomer s pani Q., ale on to neurobil, hoci tak mohol urobiť, a to napriek výslovnej nespokojnosti a výkonom pracovných povinností Q., a preto jeho nespokojnosť s pracovnými povinnosťami bola absolútne neoprávnene pomenovaná ako nátlak.

Pokiaľ ide o vyjadrenia C. L. vo vzťahu k spoločnosti Y. X., obžalovaný poukázal na jeho rozporuplné tvrdenia, ktorými oslabil výpovednú hodnotu svojich tvrdení, nakoľko na jednej strane tvrdil, že firmu Y. X. spoznal neskôr, na strane druhej uvádza, že nesúhlasí s cenou 100,- € za tonu, ktorá bola určená pre spoločnosť Y. X.. Podľa obžalovaného neobstoí tvrdenie svedka o tom, že nekomunikoval s Y. X., nakoľko táto spoločnosť v tomto prípade zastúpená pánom P. mala možnosť komunikovať iba v slovenskom jazyku, ktorý tento svedok neovláda, avšak svedok mal možnosť požiadať obžalovaného o tlmočenie a zabezpečenie komunikácie, čo však nevyužil.

Ďalej obžalovaný v rámci svojho odvolania opísal konanie s daným svedkom, ako aj priebeh obchodných rokovaní o cenách za predávaný materiál, pričom uviedol, že obhajobe bol znemožnený priestor na preukázanie absurdity tvrdení. Súd nepostupoval ako arbiter, nevyvinul iniciatívu naznačeným smerom a obmedzil sa na konštatácie svedka s nejasnými závermi plnými nezodpovedaných otázok, čím obžalovaný spochybňoval výpovede daného svedka a inicioval dokazovanie v tomto smere, ktoré však bolo zamietnuté, v dôsledku nepodloženia dôkazov. Obžalovaný v tejto spojitosti uviedol, že zo strany talianskych majiteľov sa diali kontroly, a to pravidelne. V roku 2011 svedok C. L. ako vlastník kontroloval riadenie firmy, čo vyvracia fakt o akýchkoľvek pochybných aktivitách v spoločnosti T. X.. Konateľom spoločnosti bol aj pán Y., ktorý bol spolupodpisovateľom kontraktov spoločnosti. Toto tvrdenie podľa obžalovaného duplicitne potvrdzuje nemožnosť svojvoľného konania, tak ako to svedok prezentoval. Majitelia spoločnosti mali okrem nonstop kamerového záznamu on-line na diaľku písomnými reportmi absolútne prehľad o pohybe každého kg tovaru a každého eura o úhradách, čo je podľa obžalovaného ľahko overiteľné a dokázateľné, pričom uvedené môže potvrdiť aj externá ekonómka z relevantného obdobia.

Obžalovaný ďalej poukázal na kontrakt medzi spoločnosťami O. a T. X.. Táto zmluva bola podpisovaná niekoľko rokov pred jeho začiatkom pôsobenia v spoločnosti, a to priamo Y. L., ktorý dohadoval ceny a podmienky výlučne len sám so sebou. Obžalovaný opísal priebeh zmluvných vzťahov a fungovanie spoločnosti na trhu pri zjednávaní cien a získavaní zákaziek. Obžalovaný poukázal aj na kontroly zo strany talianskych majiteľov, ktoré sa vykonávali vo vzťahu k evidencii zásob. Tu sa rozchádza

výpoveď svedka C. L. s výpoveďou svedkyne Q., ktorá uviedla, že pre vedenie skladovej evidencie sa používal softvérový program Y., ktorý umožňoval Talianom sledovať pohyby materiálu prostredníctvom internetu.

S poukázaním na svedka Y. L., obžalovaný uviedol, že je nesporné, že jeho výpoveď na hlavnom pojednávaní konanom dňa 28. apríla 2015 je v rozpore s výpoveďou svedkyne Q., ako aj s výpoveďou svedka C. L., a to v zásadných otázkach. Ani jeden zo svedkov nevedel uviesť nič konkrétne ku skutočnostiam kladeným mu za vinu. Podľa obžalovaného títo svedkovia uvádzali akési domnienky, pričom sami potvrdili, že nikdy neboli svedkami akéhokoľvek protiprávneho konania jeho osoby alebo ostatných obžalovaných.

Ďalej obžalovaný vo svojom odvolaní spochybňuje obrazovo-zvukový záznam zo dňa 27. júla 2012, nakoľko podľa neho ho súd neprávne vyhodnotil, nakoľko išlo o reklamačné konanie riešené s C. P. spolu s obžalovaným P.. Podľa obžalovaného je v rozpore samotný záver súdu, ktorý napriek tomu, že si je vedomý nízkej kvality obrazového záznamu, vyhodnotil konanie C. P. v danom prípade ako ponúkanie úplatku a zároveň ako akceptáciu prijímania úplatku obžalovaným P. a K., čo vyjadril aj v odôvodnení napadnutého rozsudku, pričom súd bral do úvahy aj spôsob intonácie a komunikácie obžalovaného P., ako aj K., ktorá podľa názoru súdu potvrdzovala tvrdenie svedka P.. Súd predmetný rozhovor nesprávne vyhodnotil u oboch obžalovaných, pretože v žiadnom prípade nevyjadruje ani akceptáciu prísluhu úplatku a už vôbec nie vyžiadanie úplatku s poukázaním na zásadu „in dubio pro reo“.

Vychádzajúc z hodnotenia dôkazov súdom má obžalovaný za to, že závery súdu prvého stupňa vo vzťahu k jeho domnenej vine nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, nakoľko predseda súdu je povinný postupovať podľa § 168 ods. 1 Tr. por. s poukázaním na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. II. ÚS 226/06. Podľa obžalovaného prekvalifikovanie skutku z prečinu na zločin nemá oporu v žiadnom ustanovení, ako ani v dôkaznej situácii, pričom zásah orgánov činných v trestnom konaní zo dňa 27. júla 2012, považuje obžalovaný za nezákonný, nakoľko absentovala prítomnosť majiteľov predmetných priestorov s poukázaním na záverečnú reč obhajkyne zo dňa 13. mája 2015.

Obžalovaný uviedol, že od samého začiatku vyšetrovania bol súčinný vo vyšetrovaní a vyvinul všetky potrebné kroky s cieľom nezmariť vykonanie akýchkoľvek dôkazov. Počas celého prípravného konania boli podľa obžalovaného vykonané len dôkazy iniciované v jeho neprospech, avšak v prospech jeho osoby nebol zo strany orgánov činných v trestnom konaní zadovážený ani jeden dôkaz. Obžalovaný poukázal v danej spojitosti na skutočnosť, že na začiatku vyšetrovania žiadal vyšetrovateľa o umožnenie nahliadnuť do spisu, opierajúc sa o jeho právo vyplývajúce z Tr. por., avšak toto právo mu bolo odopreté, a to i napriek tomu, že to isté právo nebolo odopreté v tom istom čase právny zástupcom spoluobvinených, čo je pre neho absolútne nevysvetliteľné a neakceptovateľné. Obžalovaný má za to, že týmto postupom bolo porušené jeho právo na obhajobu, ktoré je jedným z ťažiskových práv obžalovaného v trestnom konaní.

K navrhovaným dôkazom na hlavnom pojednávaní konanom dňa 28. apríla 2015 obžalovaný uviedol, že tieto boli súdom zamietnuté, aj napriek tomu, že súvisia s prejednávanou vecou.

S poukázaním na priebeh výsluchu svedka Y. L. obžalovaný uviedol, že mu nie je zrejmé na základe akých oprávnení bola počas výsluchu daného svedka prítomná aj jeho asistentka S. D.. Podľa obžalovaného vyšetrovateľ postupoval neoprávnene a v rozpore so zásadami na spravodlivé konanie, nakoľko asistentka nebola uvedená v predmetnej zápisnici, ako aj svedok nemal pri vypočúvaní pribratého tlmočníka a taliansky jazyk, pričom musí ísť o osobu plne kvalifikovanú vykonávať takúto činnosť. Vyšetrovateľ nepostupoval uvedených spôsobom a je teda zrejmé, že aj táto skutočnosť potvrdzuje to, že prípravné konanie nebolo vykonané v súlade so zákonom.

Obžalovaný v rámci svojho odvolania uviedol, že podľa ustálenej judikatúry, výrok o vine môže byť založený len na takých dôkazoch, ktoré celkom vylučujú pochybnosť, že sa stal skutok, ktorý je

predmetom trestného stíhania. To platí najmä v prípadoch, ak je vierohodnosť svedkov pochybná, čo v danom prípade je nesporné. Skutočnosť, že sa svedok pridrižiava svojej pôvodnej výpovedi, pre záver o jej vierohodnosti nepostačuje, s poukázaním na výpovede svedkov C. P., Q. Q. - U., C. L. a Y. L., pričom vo všetkých prípadoch ide o odlišné výpovede.

V rámci zásady voľného hodnotenia dôkazov obžalovaný poukázal na uznesenie Nejvyššího soudu České republiky, sp. zn. 5 Tdo 31/2010 zo dňa 27. januára 2010, ako aj na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. II. ÚS 226/06, pričom uviedol, že má za to, že skutkový stav nie je napriek vykonanému dokazovaniu na hlavnom pojednávaní zistený v takom rozsahu a kvalite, aby poskytoval dostatok potrebných poznatkov pre objektívne zistenie stavu veci a zákonu zodpovedajúce spravodlivé rozhodnutie. Súd prvého stupňa k námietkam uvedeným v záverečnej reči jeho obhajkyne nezaujal žiadne stanovisko, z výsluchov svedkov uviedol do rozsudku len tie časti, ktoré sa mu hodili do jeho hypotézy, ako sa mal skutok stať, bez toho, aby sa zaoberal predovšetkým vyššie uvádzanými rozpormi vo výpovediach svedkov.

Na základe vyššie uvedených skutkových a právnych záverov odvolacieho súdu obžalovaný navrhol, aby dovolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, z niektorých dôvodov uvedených v § 321 ods. 1 písm. a/, b/, c/, d/, e/ Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok a podľa ustanovenia § 322 ods. 3 Tr. por. rozhodol sám rozsudkom na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku a v konaní, ktoré mu predchádzalo zistený, a rozhodne tak, že ho spod obžaloby prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Slovenskej republiky v plnom rozsahu oslobodí podľa § 285 písm. a/ Tr. por., nakoľko nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný trestne stíhaný. Alternatívne obžalovaný navrhol, aby odvolací súd po preskúmaní veci, zrušil napadnutý rozsudok a v súlade s ustanovením § 321 ods. 1 písm. a/, b/, c/, d/, e/ Tr. por., zrušil napadnutý rozsudok a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vrátil vec prvo stupňovému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu prerokoval a rozhodol.

Proti napadnutému rozsudku podal aj obžalovaný P. P. prostredníctvom svojho právneho zástupcu v zákonnej lehote odvolanie, a to proti všetkým výrokovým častiam predmetného rozsudku, ktorým bol obžalovaný odsúdený podľa § 328 ods. 2 Tr. zák., § 38 ods. 2, 3 Tr. zák. s poukazom na ustanovenie § 36 písm. j/ Tr. zák. na trest odňatia slobody v trvaní 3 rokov.

Obžalovaný navrhol, aby odvolací súd v celom rozsahu predmetný rozsudok zrušil (všetky výrokové časti týkajúce sa jeho osoby) a oslobodil ho spod obžaloby prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry. Zo skutku, ktorý sa mu kladie za vinu sa necíti byť vinný, nakoľko z výsledkov vykonaného dokazovania nemožno v žiadnom prípade vyvodit' bezpečný a nepochybný záver, že postupoval tak, ako sa mu kladie za vinu v obžalobe. Obžalovaný spochybňoval výpoveď korunného svedka P., ktorého označil za nedôveryhodného, nakoľko jeho tvrdenia neboli v konaní nijako preukázané a neboli podložené žiadnymi inými dôkazmi, a preto za takto vykonanej dôkaznej situácie považuje obžalovaný rozhodnutie súdu za nezákonné. Obžalovaný je toho názoru, že súd sa správne nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie a nesprávne rozhodol.

V konaní obžalovaný poukázal na zásadu „in dubio pro reo“, pričom podľa obžalovaného v konaní nie je žiadny priamy dôkaz, ktorý by odôvodňoval rozhodnutie, že je vinný zo spáchania zločinu úplatku spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák., k § 328 ods. 1, 2 Tr. zák. s poukazom na ustanovenie § 138 písm. b/, h/, Tr. zák.

Výpoveď svedka P. a v konaní preukázané nezdravé vzťahy v spoločnosti nemôžu podľa obžalovaného odôvodniť záver, že sa mal dopustiť korupčného konania. Vykonané dôkazy neodôvodňovali rozhodnutie, ktoré v celom rozsahu napadol.

V závere odvolania obžalovaný navrhol, aby dovolací súd napadnutý rozsudok zrušil v celom rozsahu výroku o vine, výroku o treste a ďalšie jemu uložené povinnosti zrušil a oslobodil ho spod obžaloby prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry.

Prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky podal v zákonnej lehote odvolanie voči napadnutému rozsudku, a to v neprospech všetkých troch obžalovaných, proti výrokovej časti, ktorou samosudca Špecializovaného trestného súdu rozhodol o treste, keďže napadnuté rozhodnutie vo výroku o treste je založené na nedostatočnom vysporiadaní sa so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie. Napadnutým rozsudkom uložený trest je neprimeraný k závažnosti trestných činov obžalovaných, a teda ho možno považovať za nízky.

Podľa prokurátora po vykonanom dokazovaní na hlavnom pojednávaní prvostupňový súd svojím rozsudkom de facto potvrdil úplnú dôvodnosť podanej obžaloby na osoby obžalovaných, keďže ich uznal za vinných zo spáchania skutku opísaného v obžalobnom návrhu. V plnom rozsahu sa pritom stotožnil aj s právnou kvalifikáciou preukázaného skutku, avšak uložený trest nie je úplne dostatočný.

Vo veci obžalovaných sa podľa prokurátora jedná o korupčný skutok spáchaný riadiacimi pracovníkmi obchodnej spoločnosti, ktorí mali na fungovaní spoločnosti významný vplyv, aj väčšiu zodpovednosť za vytváranie obrazu o charakte spoločnosti pred obchodnými partnermi. Ďalej išlo o korupčné konanie páchané obžalovanými nie iba po krátky čas, pričom výška úplatku nebola zanedbateľná a ani bežná v priemernom každodennom hospodárení ľudí v danom regióne východného Slovenska.

Obžalovaným je podľa prokurátora možné za predmetný spáchaný zločin uložiť trest odňatia slobody v sadzbe od 3 až do 8 rokov, po korekcii v zmysle § 38 ods. 3 Tr. zák. do výšky 6 rokov a 4 mesiacov. Pri uložení podmienenečného trestu odňatia slobody vo výmere 3 rokov spolu s probačným dohľadom sa jedná o najmiernejší trest aký v danej procesnej fáze konania a bez použitia osobitného režimu mimoriadneho znižovania trestu v zmysle § 39 Tr. zák. prichádza do úvahy.

Podľa prokurátora je možné využiť tento najmiernejší spôsob trestnoprávnej sankcie predovšetkým u osôb, ktoré si aspoň sčasti uvedomujú škodlivosť svojho protiprávneho konania, k trestnej činnosti sa doznávajú, túto ľutujú, a teda forma pôsobenia probačného a mediačného dohľadu spolu s podrobením sa určitému výchovnému programu má reálnu šancu na úspech a je kompatibilná s vnútorným postojom obžalovaného. Obžalovaní však svoju protiprávnú činnosť vôbec nepripúšťajú a odmietajú akúkoľvek svoju trestnoprávnú zodpovednosť. Uloženie tohto druhu trestu je teda neefektívne a vzhľadom aj na všetky známe okolnosti prípadu, hoci sa jedná o prvotrestaných páchatel'ov aj príliš benevolentné, a teda mal byť uložený trest odňatia slobody síce pri dolnej hranici, ale nepodmienečný.

Výška peňažných trestov nie je podľa prokurátora úplne dostatočná a spravodlivá, a to aj vzhľadom k výške zistených úplatkov, ktoré obžalovaný za celé obdobie páchania korupčného zločinu prevzali a o ktoré sa tak majetkovo a nelegálne obohatili, nakoľko peňažné úplatky pre obžalovaných predstavovali spolu sumu vo výške 37 000,- €, čo predstavuje sumu približne 12 300,- € pre každého z nich. Uloženým peňažným trestom nebol obžalovaný odobratý ani celý majetkový prospech, ktorý je štandardne potrebné, aj v zmysle uznávanej praxe páchatel'ov korupčných trestných činov (vyplývajúcej napr. z čl. 19 Trestnoprávneho dohovoru o korupcii Rady Európy publikovaného pod č. 375/2001 Z. z.) odčerpať späť do pozície spoločnosti. Prokurátor uviedol, že aby mohlo ísť o trest pre páchatel'a v skutočnom slova zmysle, mal mu byť trest smerujúci proti jeho majetku uložený vo výške badateľnejšie presahujúcej nadobudnutý prospech a mal siahnuť aj na peňažné zdroje nad rámec tých, ktoré boli získané trestnou činnosťou.

Na základe vyššie uvedených skutočností navrhol prokurátor odvolaciemu súdu, aby s poukazom na § 321 ods. 1 písm. b/, písm. e/ Tr. por. napadnutý rozsudok Špecializovaného trestného súdu zrušil vo výrokovej časti o treste a v zmysle § 322 ods. 3 Tr. por., aby odvolací súd sám rozhodol rozsudkom vo veci o prísnejších trestoch v intenciách tohto odvolania, keďže nové rozhodnutie možno urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený.

Obžalovaný G. K. sa vyjadril k odvolaniu prokurátora Úradu Špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky. V rámci svojho vyjadrenia uviedol, že si v plnej miere uvedomil svoje konanie, jeho protiprávnosť, ako aj závažnosť takéhoto konania pre spoločnosť, pričom sa plne zmieril s

výrokom rozhodnutia o vine ako aj o treste. Obžalovaný si je taktiež vedomý toho, že svojím konaním ohrozil čistotu verejného života a fungovanie spoločenských vzťahov. Z tohto dôvodu považoval uložený trest za adekvátny a na jeho osobu pôsobiace tak, aby bol dosiahnutý účel trestu v zmysle Tr. zák.

Podľa názoru obžalovaného nepodmienečný trest odňatia slobody navrhovaný prokurátorom by zasiahol do jeho osobného života, že by to nebolo úmerné jeho páchanej trestnej činnosti. Na svoju obranu obžalovaný uviedol, že spomedzi obžalovaných bol osobou na najnižšej funkcii a predstavoval len akého si prostredníka, ktorý preberal peniaze od svedka. Žiadnym spôsobom túto činnosť neorganizoval, nedohadoval, ani neurčoval výšku úplatku ani svoj podiel na ňom. Z uvedeného je podľa obžalovaného zrejmé, že jeho účasť na celej trestnej činnosti bola najmenšia.

Peňažný trest považuje obžalovaný za dostatočný, a to vzhľadom k jeho súčasnej životnej a finančnej situácii, bude pre neho náročné uhradiť aj takýto trest, nakoľko sa stará o neplnoleté a nezaopatrované dieťa, ktoré študuje na vysokej škole. Zo zamestnania ho prepustili, avšak v súčasnosti je zamestnaný, ale nedosahuje taký príjem, ako u predchádzajúceho zamestnávateľa.

Na základe vyššie uvedeného má obžalovaný za to, že uložený trest je pre neho dostatočný na dosiahnutie účelu trestu voči jeho osobe, a preto navrhuje, aby odvolací súd odvolanie prokurátora voči výrokom o treste vo vzťahu k jeho osobe v zmysle § 319 Tr. por. zamietol ako nedôvodné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 317 ods. 1 Tr. por. po zistení, že niet dôvodu na zamietnutie odvolania podľa § 316 ods. 1 ani na zrušenie rozsudku podľa § 316 ods. 3 Tr. por., preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolania, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom mal na zreteli, že na chyby, ktoré neboli odvolaniami vytýkané, možno prihliadnuť len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Najvyšší súd Slovenskej republiky postupom uvedeným v citovanom ustanovení zistil, že odvolania proti rozsudku špecializovaného trestného súdu podala procesná strana na to oprávnená proti výrokom, proti ktorým odvolanie podať mohla, urobila tak v lehote ustanovenej v zákone, pričom odvolania obžalovaných, ako aj prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky nie sú dôvodné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky úvodom považuje za potrebné uviesť, že súd v každej trestnej veci vo všeobecnosti je povinný postupovať tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na jeho rozhodnutie. Je potrebné s rovnakou starostlivosťou objasňovať okolnosti svedčiace tak proti obžalovaným, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v ich prospech, aby bolo možné vyniesť spravodlivé rozhodnutie.

Preto je potrebné, aby súd dostatočne objasnil vec v takom rozsahu, aby bolo zrejmé, že sa jednak skutok stal, tento vykazuje všetky znaky skutkovej podstaty žalovaného trestného činu a existuje spoľahlivý záver, že žalovaný skutok spáchal obžalovaný. Ak nebude splnená čo i len jedna z uvedených podmienok, nemožno dospieť k odsudzujúcemu rozsudku.

Pri zisťovaní skutkového stavu, okrem požiadavky určujúcej rozsah a predmet dokazovania, je prioritná aj požiadavka týkajúca sa kvality skutkových zistení. Pokiaľ ide o kvalitu skutkových zistení, potom skutkový základ rozhodnutia v trestných veciach musí byť zistený mimo dôvodnú pochybnosť, nestačí iba zistenie pravdepodobnosti. V danom smere platí pravidlo, že nedokázaná vina má v rozhodnutí súdu taký istý význam, ako dokázaná nevina.

Je potrebné sa stotožniť so závermi Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, že výpovede jednotlivých svedkov boli hodnoverné a korešpondovali navzájom, pričom potvrdili konania obžalovaných o prijímaní úplatkov v spojení s ich obchodnou činnosťou, a to nad rámec oficiálnych

platieb za faktúry.

Odvolací súd sa v plnej miere stotožňuje s podrobným odôvodnením napadnutého rozhodnutia Špecializovaného trestného súdu v Pezinku a v podrobnostiach na neho odkazuje, pričom sa stotožňuje aj s jeho závermi, ako aj s vykonanými priamymi a nepriamymi dôkazmi, listinami, obrazovo-zvukovými záznamami, ktoré boli podľa odvolacieho súdu vykonané v súlade so zákonom a v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. Tieto vykonané dôkazy jednoznačne a bez pochybností preukázali, že obžalovaní spoločným konaním priamo pre seba prijali a žiadali úplatok, aby konali tak, že porušia svoje povinnosti vyplývajúce z postavenia a tento čin spáchali závažnejším spôsobom konania, teda po dlhší čas.

V rámci namietaného ustanovenia § 321 ods. 1 písm. a/ Tr. por. je potrebné uviesť, že v predmetnom konaní nedošlo k naplneniu uvedeného porušenia, nakoľko v priebehu konania pred špecializovaným trestným súdom, ako ani v prípravnom konaní nedošlo k žiadnej podstatnej procesnej chybe konania, ako ani k porušeniu práva na obhajobu, pričom napadnutý rozsudok obsahuje aj všetky podstatné výroky potrebné pre konečné rozhodnutie v danom trestnom konaní.

Čo sa týka § 321 ods. 1 písm. b/ Tr. por., ani tu odvolací súd nezistil pochybenie zo strany prvostupňového súdu, nakoľko napadnutý rozsudok je riadne odôvodnený a taktiež je jednoznačne určené, ktorý z obžalovaných sa dopustil akého konkrétneho protiprávneho konania a na základe toho boli obžalovaným uložené príslušné tresty za spáchané trestné činy. Prvostupňový súd správne postupoval aj pri posudzovaní skutočností, že skutok spáchali obžalovaní spoločným konaním podľa § 20 Tr. zák., pričom v napadnutom rozsudku sú uvedené aj skutkové zistenia týkajúce sa jednotlivých obžalovaných s určením ich konkrétnych úloh pri páchaní trestnej činnosti.

Vo vzťahu k § 321 ods. 1 písm. c/ Tr. por. je potrebné uviesť, že z obsahu spisového materiálu, ako aj zo získaných dôkazov, výpovedí jednotlivých osôb, a to konkrétne z výpovede obžalovaného K., svedkov C. P., Q. - U., C. L., Y. L. je preukázané, že sa stal skutok, ktorý spáchali obžalovaní, pričom boli naplnené všetky znaky skutkovej podstaty zločinu prijímania úplatku v zmysle § 328 ods. 1 ods. 2 Tr. zák. a nie je potrebné vykonať žiadne ďalšie dokazovanie na preukázanie viny obžalovaných zo spáchania spomínaného skutku.

V spojitosti s namietaným dôvodom podľa § 321 ods. 1 písm. e/ Tr. por. zohľadňujúc odvolanie prokurátora a obžalovaných dospel odvolací súd k záveru, že tresty uložené obžalovaným sú primerané vzhľadom k ich osobám, ako aj k spôsobu spáchania predmetného skutku, podielu na páchaní trestnej činnosti, pričom každý obžalovaný bol posudzovaný jednotlivo. Prvostupňový súd správne a v súlade so zákonom vyhodnotil pri určovaní druhu trestu a jeho výmery pomer príťažujúcich a poľahčujúcich okolností v súlade s ustanovením § 38 ods. 2, 3 Tr. zák., keď uložil obžalovaným trest odňatia slobody v trvaní 3 (troch) rokov.

Pokiaľ ide o námietky prokurátora, je zrejmé, že prokurátor v odvolaní presadzuje prísnejšie hodnotenie dôkazov, než aké urobil prvostupňový súd. Odvolací súd v tejto súvislosti uvádza, že hodnotenie vykonaných dôkazov v napadnutom rozsudku prvostupňového súdu zodpovedá zákonným kritériám uvedeným v § 2 ods. 12 Tr. por. na podklade úplného zistenia skutkového stavu vecí v súlade s ustanovením § 2 ods. 10 Tr. por., pričom nie sú žiadne pochybnosti ohľadne viny obžalovaných, ktoré by odôvodňovali použitie zásady „in dubio pro reo“, nakoľko predmetnú zásadu možno aplikovať iba vtedy, ak rozumné pochybnosti o skutkovej otázke trvajú aj po vykonaní a zhodnotení všetkých relevantných dostupných dôkazov.

Vzhľadom k výške uložených trestov odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že tresty uložené obžalovaným sú dostatočné, zákonné, postačujúce na prevýchovu obžalovaných, nakoľko trest nemožno chápať iba ako trest v podobe trestu odňatia slobody, pričom tresty uložené obžalovaným sú primerané vzhľadom k spáchanej trestnej činnosti. Uložený trest je potrebné chápať ako súhrn všetkých trestov, ochranných opatrení, povinností, náhradného trestu a peňažného trestu, ktoré boli obžalovaným uložené v napadnutom rozsudku Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, pričom tieto tresty

komplexne pôsobia na obžalovaných ako prevýchova formou individuálnej a generálnej prevencie a ako potrestanie za spáchanú trestnú činnosť, ktorej sa dopustili obžalovaní svojím protiprávnym konaním. Prvostupňový súd postupoval v súlade so zákonom aj pri určovaní trestov voči jednotlivým obžalovaným, nakoľko správne vyhodnotil povahu a význam účasti obžalovaných na spáchanej trestnej činnosti, keď im uložil rozdielnu dĺžku trvania skúšobnej doby v zmysle ustanovenia § 51 ods. 2 Tr. zák.

Čo sa týka uložených peňažných trestov, tak tu je potrebné uviesť, že peňažné tresty uložené obžalovaným sú dostatočné, a to vzhľadom aj k posúdeniu ich osobných a majetkových pomerov, pričom peňažný trest by mal byť odrazom možností a schopností obžalovaných. Reagujúc na námietku prokurátora, že uložené peňažné tresty nie sú dostatočné a spravodlivé, odvolací súd uvádza, že výmera peňažného trestu nie je obmedzená hodnotou majetkového prospechu získaného posudzovanou trestnou činnosťou. Peňažným trestom možno postihnúť i majetok, ktorý páchatel' nadobudol poctivou prácou (R 51/1998-I.). O výške peňažného trestu musí súd rozhodnúť na základe všeobecných kritérií, v súlade s ustanoveniami § 34 ods. 4 Tr. zák., § 38 Tr. zák., ako aj s prihliadnutím na osobné a majetkové pomery jednotlivých obžalovaných, či už v čase páchania trestnej činnosti, ako aj s ohľadom na budúci rozvoj osobných a majetkových pomerov. Špecializovaný trestný súd v Pezinku správne a v súlade so zákonom vyhodnotil vymožitelnosť peňažných trestov, a to vzhľadom na majetkové a osobné pomery obžalovaných, keď im uložil peňažné tresty vo výške 5 000,- €. Taktiež súd postupoval správne a v súlade so zákonom, keď uložil obžalovaným v zmysle § 57 ods. 3 Tr. zák. pre prípad, že by výkon peňažného trestu bol zmarený náhradný trest odňatia slobody v trvaní 5 (päť) mesiacov, nakoľko uloženie náhradného trestu odňatia slobody je povinnou súčasťou výroku príslušného súdu, ktorým sa sleduje úspešná realizácia zaplataenia peňažného trestu, pričom súd uložil náhradný trest v rámci zákonom dovolenej výmery trestu odňatia slobody.

Na základe vyššie uvedených dôvodov považoval Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolania obžalovaných Mgr. P. O., P. P. a prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky za nedôvodné, a preto ich podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.